

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.363/2025/8.

Felperes: felperes. (cím2)

Felperes képviselője: Dezső és Társai Ügyvédi Iroda (cím1., ügyintéző: dr. Marjai Attila ügyvéd)

Alperes: alperes1 (cím4)

Alperes képviselője: Paulus & Treer Ügyvédi Társulás (cím3., ügyintéző: dr. Treer Ferenc Mór ügyvéd)

A per tárgya: adós gazdálkodó szervezet vezetője felelősségének megállapítása

Elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozatok: 2025. október 21. napján kelt 7.G.41.406/2024/40-I. számú ítélet; 2025. október 21. napján kelt 7.G.41.406/2024/41. számú végzés

Fellebbezéseket benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében részben, az alábbiak szerint változtatja meg: annak rendelkező részéből mellőzi a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjának (2019. január 9.) megjelölését; a vagyonsökkenés mértékeként megállapított összeget 7.865.839 (Hétmillió-nyolcszázhatvanötezer-nyolcszázharminckilenc) forintra leszállítja azzal, hogy az alperes ezen összeg erejéig felel az adós gazdálkodó szervezet felszámolási eljárása során nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült hitelezői követelések kifizetéséért; a keresetet ezt meghaladón elutasítja.

Az elsőfokú ítéletnek a felperes javára megítélt perköltségre, valamint a feljegyzett eljárási illetékre vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyja.

Az elsőfokú bíróság 7.G.41.406/2024/41. számú végzését részben megváltoztatja: az alperes által fizetendő vagyoni biztosíték összegét 7.865.839 (Hétmillió-nyolcszázhatvanötezer-nyolcszázharminckilenc) forintra leszállítja; a felperes vagyoni biztosíték nyújtása iránti kérelmét ezt meghaladóan elutasítja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.209.368 (Egymillió-kettőszázkilencezer-háromszázhatvannyolc) forint másodfokú perköltséget.

Az alperes 3.260 (Háromezer-kettőszázhatvan) forint, a felperes pedig 7.740 (Hétezer-hétszáznegyven) forint feljegyzett másodfokú eljárási illetéket köteles megfizetni az államnak olyan módon, hogy azt az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára az esedékesség napjáig befizeti.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 40-I. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperes mint a cégjegyzékből időközben törölt cég1 „f. a.” (Cg. cégjegyzékszám1) volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét (2019. január 9.) követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel ok-okozati összefüggésben a cég1 „f. a.” vagyona csökkent 13.865.839 forinttal. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.694.359 forint perköltséget, valamint az ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napig fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú eljárási illeték bevételi számlájára 36.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[2] Az ítélet indokolásában a következő tényállást rögzítette:

Az alperes a cég1 (a továbbiakban: adós) 2019. január 9. napi bejegyzésétől kezdve, az adós önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője volt. 2018. március 6. napjától az alperes volt a cég2 (a továbbiakban: cég2) önálló képviseletre jogosult ügyvezetője is. Az alperes 2015. május 12-től 2019. szeptember 6-ig a cég3 (a továbbiakban: cég3) tagja is volt. Az alperes ténylegesen nem foglalkozott az adós üzleti ügyeivel, azokat a férje, név1 intézte.

[3] Az adós 2019., 2020. évi mérlegeinek, valamint a 2021. július 4. napjára vonatkozóan elkészített tevékenységet záró mérlegének adatai szerint az adós a 2019. évre

vonatkozóan a forgóeszközeit 26.443.000 forint, a rövid lejáratú kötelezettségeit pedig 44.361.000 forint nyilvántartási értéken mutatta ki. Ezek az adatok a 2020. évi mérlegben 18.830.000/30.449.000 forint, a tevékenységet záró mérlegben pedig 16.437.000/27.287.000 forint értékben szerepeltek.

[4] Az adós az utóbbi két gazdasági társasággal együttműködve végezte az üzleti tevékenységét, ennek keretében a cég3 mint nagykereskedő ruházati cikkeket importált, amelyeket bizományosi értékesítésre átadott a cég2nek. A cég2 a üzlet1ben üzemeltetett egy üzlethelyiséget, ahol az aktuális szezon termékeit értékesítette. A szezon végén az el nem adott termékeket visszaadta a cég3-nak, amely ugyancsak bizományosi értékesítés keretében átadta azokat az adósnak. Az adós outlet kereskedőként kedvezményes áron értékesítette a termékeket, amelyhez a felperestől bérelt üzlethelyiséget helységi külterületén, az üzlet2 elnevezésű bevásárlóközpontban.

[5] Az adós az alapításától kezdve fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

[6] Az adós 2019. július 1-jén kölcsönszerződést kötött a cég2gel, amelyben 6.000.000 forint kölcsön nyújtását vállalta, a kölcsön visszafizetése 2019. december 31-én volt esedékes egy összegben, a kölcsön összegét havi 1% kamat terhelte. A szerződést mindkét fél részéről az alperes írta alá. Az adós 2019. július 7-én átutalta a kölcsön összegét a cég2nek.

[7] Az adós a főkönyvi kartonja szerint a fenti összegen túl további összegeket fizetett a cég2nek a következő megjegyzésekkel: 2020. december 31-én 300.000 forint, 2.086.873 forint, 643.840 forint „kölcsön” megjegyzéssel, 2021. április 30-án 4.318.000 és 4.587.034 forint „Engedményezés” megjegyzéssel. 2021. április 30-án a cég2 több részletben, összesen 4.656.140 forintot fizetett az adósnak.

[8] 2020. december 31-én az adós engedményezőként engedményezési szerződést kötött az engedményesként megjelölt cég2gel. A szerződés 1.1. pontja szerint “Felek megállapítják, hogy Engedményezőnek a cég3 (...) társasággal szemben 3.071.357 Ft követelése, 2.427.517 Ft kötelezettsége, melyek forrása áruszállítás, valamint alperes1val szemben 2.973.105 Ft követelése, melynek forrása elszámolásra adott előleg, összesen nettó 3.616.945 Ft (...) követelése áll fenn.” A 2.1. pont szerint “Az Engedményező – adásvétel jogcímén Engedményesre engedményez az 1.1. pontban megjelölt Követelést névértéken, mindösszesen 3.616.945 Ft (...) vételárért. Az engedményezést Engedményes a jelen szerződés aláírásával elfogadja.” A szerződést mindkét fél részéről az alperes írta alá.

[9] 2021. április 30-án az adós, mint engedményező újabb engedményezési szerződést kötött a cég2gel mint engedményessel. A szerződés 1.1. pontja szerint “Felek megállapítják, hogy Engedményezőnek a cég4 (...) társasággal szemben 4.318.000 Ft Követelése, melynek forrása áruszállítás, a cég3 (...) társasággal szemben 4.587.034 Ft követelése van, míg a cég5-vel szemben 381.000 Ft, valamint a cég6-vel szemben 12.700 Ft, valamint alperes1val szemben 4.262.440 Ft kötelezettsége van összesen nettó 4.248.894 Ft (...) követelése áll fenn.” A szerződés 2.1. pontja szerint “Az Engedményező – adásvétel jogcímén Engedményesre engedményez az 1.1. pontban megjelölt Követelést névértéken,

mindösszesen 4.248.894 Ft (...) vételárért. Az engedményezést Engedményes a jelen szerződés aláírásával elfogadja.” A szerződést mindkét fél részéről az alperes írta alá.

[10] A fenti engedményezési szerződések szerinti vételárak nem folytak be az adóshoz.

[11] A felperes 2021. február 23-án benyújtott kérelme alapján a Fővárosi Törvényszék a száml.száml. számú határozatával elrendelte az adós felszámolását, a felszámolás kezdő napja 2021. július 5. napja.

[12] 2021. március 16-án az alperes banki átutalással 550.000 forintot fizetett az adósnak. Az adós főkönyvi kártonja szerint 2021. február 1-én 3.712.440 forint, 2021. május 17-én 4.789.907 forint, 2021. június 28-án 163.385 forint tagi kölcsön befizetés történt.

[13] A felperes az adós hitelezője, nyilvántartásba vett bérleti díj követelése 7.384.348 forint. Az összes határidőben benyújtott hitelezői igény 14.400.911 forint.

[14] Az adós felszámolója a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdés b) pontja alapján pert indított a cég2 ellen, keresetében valamennyi, az adós által a cég2nek megfizetett összeg alapjául szolgáló kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását és az érvénytelenség jogkövetkezményeként az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás pénzübeni ellenértékének megtérítését kérte. A perben az alperes nem nyújtott be írásbeli ellenkérelmet, így a Fővárosi Törvényszék a ügyszám. számú, jogerős bírósági meghagyással kötelezte a cég2et 6.000.000 forint és további 7.865.839 forint adósnak történő megfizetésére. A bírósági meghagyás keltekor a cég2 kénysztörölési eljárás alatt állt, adószámát a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 2021. január 4-én törölte. A cég2 a bírósági meghagyás szerinti kötelezésnek nem tett eleget.

[15] Az adós felszámolójának 2023. április 4-én kelt zárójelentése és zárómérlege szerint az adós a zárómérleg fordulónapján vagyonnal nem rendelkezett. A bírósági meghagyás alapján a cég2gel szemben nyilvántartott, összesen 13.865.839 forint követelést és a felperessel szemben nyilvántartott 351.747 forint behajthatatlan követelést a felszámoló már nem szerepeltette a zárómérlegben.

[16] A felperes a keresetében a „rendelkező rész szerinti megállapítást” kérte, perköltségigénye körében megbízási szerződésen alapuló ügyvédi munkadíjat érvényesített. Keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapította, a „tárgyalás berekesztése előtt” kérte továbbá a 33/A. § (9) bekezdése alapján az alperes vagyoni biztosíték (13.865.839 forint) nyújtására kötelezését is, amelyről az elsőfokú bíróság a 7.G.41.406/2024/41. számú végzésben rendelkezett.

[17] Érvelése szerint az adós az alapításától kezdve fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mert rövid lejáratú kötelezettségei meghaladták a forgóeszközök értékét, saját tőkéje mindvégig negatív volt, árbevétele 2020-ról 2021-re drasztikusan esett, ingatlan

és gépjármű tulajdonnal nem rendelkezett, a felperesnek sem fizetett bérleti díjat 2020. szeptemberétől.

[18] Az alperes hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartásaként arra hivatkozott, hogy az adós a tényállásban rögzített kölcsönöket nyújtotta a cégnek. Előadása szerint az első kölcsönt leszámítva az ügyletekről nem készült dokumentáció, a felszámoló által a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja alapján indított érvénytelenségi perben kibocsátott jogerős bírósági meghagyás alapján ítélt dolognak kell tekinteni, hogy a kölcsönügyletek ingyenesek voltak és emiatt érvénytelenek. Álláspontja szerint a kölcsönök nyújtása sértette a hitelezői érdekeket, mert elvonta az egyébként is fizetési nehézségekkel küzdő adós pénzeszközeit, a szerződések biztosítékot nem tartalmaztak, az alperes volt a kötelezett cég ügyvezetője is. E körben hivatkozott a Kúria Gfv.30.145/2016/1. számú határozatára (BDT 2016.3436). Kiemelte, hogy a jogerős bírósági meghagyás ellenére meg nem térült kölcsönök összegével csökkent az adós vagyona.

[19] Az alperes védekezésének ismeretében, a hitelezői érdekek sérelmével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a jogerős bírósági meghagyásra való tekintettel már jogerősen elbírált, hogy a szóban forgó ügyletek szerinti összegeket ingyenesen és érvénytelenül utalták át. Álláspontja szerint annak, hogy az adós a beruházás időszakában volt, nincs jelentősége, a hitelezői érdekeket ilyen esetben is figyelembe kell venni. Hivatkozott a BH2020.244. számú eseti döntésre, amely szerint a vezetői felelősség fennáll a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben észszerűtlen, indokolatlan kockázat vállalásával tett intézkedések miatt is. Szerinte a kölcsönnyújtások észszerűtlenségét többek között alátámasztja, hogy az adós az alapításától fogva fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Ezzel kapcsolatban azt is hangsúlyozta, hogy az adós már a 2020. januári bérleti díjat sem tudta esedékességgel megfizetni, így ekkor már nem csak fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, hanem ténylegesen fizetéseképtelen volt. Ezt a tényt támasztja alá véleménye szerint az is, hogy a felperes 2021. február 23-án benyújtott kérelme alapján állapította meg a bíróság az adós fizetéseképtelenségét, az alperes pedig még 2021. április 30-án is pénzt vont el az adós vagyonából.

[20] Az alperes által állítólagosan nyújtott ügyvezetői kölcsönökkel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy azokat az adósnak vissza kellett fizetnie az alperes részére, az adós által nyújtott kölcsönök pedig csökkentették az adós vagyont. Az alperes különböző összegeket jelölt meg ügyvezetői kölcsönként, a 2020. december 31-ei engedményezési szerződés szerint viszont az adósnak követelése állt fenn az alperessel szemben, nem pedig tartozása, az adós és az alperes között nem történt meg az esetleges követelések és tartozások beszámítása. Rámutatott arra is, hogy az alperes nem volt tagja az adósnak, így tagi kölcsönt sem nyújthatott a számára.

[21] Az alperes által csatolt engedményezési szerződésekkel kapcsolatban kiemelte, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:193. § szerint egy meghatározott jogosult egy meghatározott kötelezettel szemben fennálló meghatározott követelést engedményezhet. A csatolt szerződések szerint azonban a szerződő felek különböző kötelezetteket érintő tartozások és követelések egyenlegét vonták meg és ezt az egyenleget engedményezték, ez pedig nem felel meg az engedményezés szabályainak. Engedményezni csak jogokat lehet, tartozásátvállalásról vagy szerződésátruházásról pedig nem volt szó a szerződésekben. Szerinte az engedményezések érthetetlenek és

követhetetlenek is, a BDT2023.4643. számú döntés alapján pedig a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján indított per kihatással van a kár bekövetkezésének eldöntésére, a vagyonsökkenés mértéke már elbírált.

[22] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[23] Álláspontja szerint az adós, a cég2 és a cég3 is a beruházás fázisában tartottak, ez magyarázza a magasabb kötelezettségállományt. Az adós azért nyújtott forrásokat a cég2nek, hogy a üzlet1ben prémium üzletet tudjon létesíteni, a kölcsön nyújtását az adós magasabb haszonkulcsa tette lehetővé. Állítása szerint a három cég közötti üzleti gyakorlat célja az volt, hogy könnyen, pénzmozgás nélkül történhessen meg az áruk átadása egyik társaságtól a másiknak. A cégek közötti elszámolás háromoldalú megállapodásokkal történt volna engedményezéssel és beszámítással.

[24] Úgy látta, hogy 2019-ről 2020-ra az adós elkezdte „ledolgozni” a beruházási időszak miatt keletkezett rövid lejáratú kötelezettségeit, szerinte a Covid-19 világjárvány nehezítette meg az adós és a cég2 működését is. Az első, 6.000.000 forint kölcsön nyújtásával kapcsolatban előadta, hogy ezt az összeget az alperes a magánvagyonára terhére, ügyvezetői kölcsönként biztosította az adósnak, amely az összeget tovább utalta a cég2nek, a kapott összeget a cég a üzlet1ben működő üzlethelyiség kauciójára fordította. Állítása szerint a cég2nek kaució és értéknövelő beruházások címén követelése áll fenn a üzlet1 üzemeltetőjével (cég7) szemben, amely önmagában fedezi az adós által nyújtott kölcsönöknek közel a felét. A 2020. december 31-én az adós által a cég2nek fizetett 300.000 forint és 2.086.873 forint az alperes által az adós házipénztárából felvett és a cég2 részére befizetett vagy közvetlenül a cég2re átkönyvelt kölcsönösszeg volt. Az ugyanezen a napon megfizetett 643.840 forint a három társaság közötti árukompenzáción alapult (kvázi az adós társaság egy eszköz tulajdonjogával fizette ki a cég3-nak a cég2 által vásárolt árut), a 2021. április 30-án „Engedményezés” megnevezéssel fizetett összegeket a tényállásban rögzített engedményezési szerződések alapján számolva el. Hangsúlyozta, hogy az alperes 2021. május 17-én 4.789.907 forint, 2021. június 28-án pedig 163.385 forint ügyvezetői kölcsönt nyújtott az adósnak. A társaság főkönyvi kartonján tagi kölcsönként szereplő összegek valójában az alperestől származó ügyvezetői kölcsönök voltak. Álláspontja szerint az alperes által nyújtott 4.953.292 forint ügyvezetői kölcsönt szembe állítva a cég2 üzlet1vel szembeni, összesen 6.409.409 forint összegű követelésével, valójában mindössze 2.503.138 forint fedezet nélküli tartozása van a cég2nek az adós felé.

[25] Úgy vélte, hogy az adós nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben (a felperes által állított időpontban), mert ekkor még a beruházás fázisában volt, 2019-ben és 2020-ban pedig jelentős nettó árbevételt ért el, a rövid lejáratú kötelezettségállománya pedig csökkent. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének megállapításához pedig az is szükséges, hogy a gazdálkodó szervezet vezetője előre lássa, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szembeni követeléseket. Álláspontja szerint az adós üzleti működése jó pályán haladt, önmagában a mérlegadatokból ez nem állapítható meg, ezért a „cash-flow” vizsgálat elvégzése is szükséges.

[26] Az adós (alperes) magatartása nem sértette a hitelezői érdekeket, mert a kölcsönügyletek a cégcsoport szintű működést szolgálták és lehetővé tették, hogy az adós árukészlethez jusson. Az adós fizetéseképtelenségét valójában előre nem látható körülmények és a felperes felróható, együttműködéstől elzárkózó magatartása okozta.

[27] Vitatta az állított magatartás és a vagyonsökkenés közötti ok-okozati összefüggést, álláspontja szerint az alperes által nyújtott ügyvezetői kölcsön csökkenti a hiányzó vagyon összegét, a ténylegesen fedezet nélküli tartozás a cég2 részéről mindössze 2.503.138 forint lehet.

[28] Személyes meghallgatása során (4. sorszámú jegyzőkönyv) előadta, hogy operatív munkát végzett a cégekben, üzleti szakmai képzettséggel nem rendelkezik, üzleti ügyekkel a férje, név1 foglalkozott. Ellentmondásosan nyilatkozott, miszerint először azt állította, hogy nem tett pénzt az adós társaságba, majd azt, hogy 6.000.000 forint kölcsönt nyújtott a társaságnak.

[29] Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta.

[30] Rögzítette, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennálltának megállapítása szakkérdés volt, ismertette a perben szakértőként kirendelt név2 könyvszakértő megállapításait, így többek között azt, hogy a fizetéseképtelenség kialakulásának lehetséges okaként jelölte meg a szakértő az adós által a cég2 részére nyújtott kölcsönöket, továbbá, hogy egy kellő gondossággal eljáró ügyvezetőnek legkésőbb a 2019. évi beszámoló elfogadásáról szóló jegyzőkönyv aláírásakor, 2020. január 31-én látnia kellett, hogy az adós társaság nem lesz képes esedékességig kielégíteni a fennálló kötelezettségeit. A szakértő szerint ettől az időponttól kezdve az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet folyamatosan fennállt.

[31] Az elsőfokú bíróság értékelése szerint az adós az alapításától kezdve fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, amelynek okaként azt jelölte meg, hogy az alperes által előadott üzleti modell működőképessége már eleve kétséges volt. Kifejtette, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint az adós, a cég2 és a cég3 között dokumentálatlan pénz- és árumozgások történtek, a perben előadottak alapján az sem világos, hogy az adós milyen eszközbeszerzéseket végzett. A rendelkezésre álló adatok szerint az árukészletet a cég3 szerezte be, a cég2 pedig a üzlet1ban működő üzlethelyiség kialakításával kapcsolatban végzett tevékenységet, így nem látta világosnak, hogy ezt a tevékenységet miért az adósnak kellett finanszíroznia.

[32] A fentieket követően rámutatott arra, hogy a 2019. évi beszámoló szerint az adós rövid lejáratú kötelezettségállománya meghaladta a likvid forgóeszköz és pénzeszköz állományát, a szakértő pedig megerősítette, hogy ilyen helyzetben egy gazdálkodónak fokozottan ügyelnie kell a likviditására.

[33] Álláspontja szerint kétségtelenül megállapítható, hogy az alperes nem egy ügyvezetőtől elvárható gondossággal járt el, mivel maga is megerősítette, hogy nem foglalkozott az adós üzleti ügyeivel, ezt a tevékenységet a férjére bízta, ezért a Cstv. 33/A. §

(3) bekezdése alapján azt kellett vizsgálni, hogy egy ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság mellett az alperesnek mikor kellett volna látnia, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Leszögezte, hogy a szakértő erre a kérdésre azt a választ adta, hogy legkésőbb a 2019. évi beszámoló elfogadásáról szóló jegyzőkönyv aláírásakor. Egyetértett a szakértővel abban, hogy a 2019. évi gazdálkodásra vonatkozó adatok a beszámolóban váltak átfogóan megismerhetővé, de értékelése szerint egy kellő gondossággal eljáró ügyvezető év közben is követi a társaság gazdálkodását, figyelemmel kíséri a likviditás alakulását és észszerű, átlátható üzleti működést alakít ki. Egy ilyen gondossággal eljáró ügyvezető pedig különösen a beruházási fázisban ügyel a társaság fizetőképességére, így kiváltképp nem nyújt kétes megtérüléssel kölcsönöket.

[34] A fentieket összegezve leszögezte: egy ügyvezetőtől elvárható gondossággal eljáró személynek az adós alapításától kezdve látnia kell, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennáll, a 2019 évi beszámoló összegző adatai legfeljebb megerősíthették ezt a tudattartalmat. Mindebből pedig arra a következtetésre jutott, hogy az adós valamennyi kölcsön nyújtásakor fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

[35] A fentieket követően rámutatott arra, az alperes érdeke volt annak bizonyítása, hogy a kölcsönnyújtások során figyelemmel volt a hitelezői érdekekre, a peradatok alapján azonban ennek ellenkezője bizonyított, kiemelve a következőket: az első kölcsön lett egyedül dokumentálva; a kölcsönök nyújtása nem volt üzletileg racionális az adós számára; az alperes által előadott üzleti konstrukció alapján bizományosi értékesítés történt a cég3 és a cég2, valamint a cég3 és az adós között, éppen azért, hogy az árumozgás könnyen és pénzmozgás nélkül megvalósulhasson, így az adós és a cég2 között nem kellett volna pénzmozgásnak történnie, nem volt racionális oka annak, hogy a cég2 működését az adós finanszírozza.

[36] A kölcsönök nyújtásának irracionális jellegével kapcsolatban egyetértett a felperes érveléseivel, amelyek szerint: a kölcsönökhöz nem tartozott biztosíték, a kölcsönvevő szintén fizetési nehézségekkel küzdött, az első kölcsön visszafizetésének elmaradása ellenére az adós további kölcsönöket nyújtott a cég2nek, miközben az adós a felperes felé fennálló bérleti díj tartozását sem tudta fizetni, a 2021. április 30-ai kölcsönök nyújtásakor a cég2 már adózással sem rendelkezett, nem végezhetett gazdasági tevékenységet, így a kölcsönök visszafizetése is eleve lehetetlen volt a számára.

[37] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra is, hogy az érvénytelenségi perben kibocsátott jogerős bírósági meghagyás alapján az is megállapítható, hogy a kölcsönök ingyenesek voltak és a teljes kölcsönnyújtási folyamat érvénytelen. A kölcsönök nem térültek meg, a cég2gel szemben fennálló követelést a felszámoló kivezette az adós mérlegéből.

[38] Az alperes érvelésével kapcsolatban kiemelte, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint az adósnál bekövetkezett vagyoncsökkenésnek van jelentősége, az adós által a cég2nek nyújtott kölcsönökkel az adós forgóeszköz kategóriába sorolandó pénzeszközei csökkentek [Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pont]. Nincs jelentősége annak, hogy ezeknek a pénzeszközöknek mi volt a forrása és egyébként is bizonyítatlan maradt, hogy az alperes ténylegesen milyen kölcsönöket nyújtott az adósnak, ezzel kapcsolatban kizárólag a 2021. március 16-ai 550.000 forint banki átutalás volt bizonyított. Továbbá név1 tanú a 12.

sorszámú jegyzőkönyvben rögzített vallomásában összesen 6.000.000 forint kölcsön nyújtásáról számolt be, de az ezt meghaladó összegekkel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy azok nem az alperestől, hanem külföldi befektetőktől származtak.

[39] Az elsőfokú bíróság az adós és a cég2 közötti engedményezési szerződésekkel kapcsolatban teljes egészében osztotta a felperes érvelését. Kifejtette, hogy a tartalmilag is követhetetlen megállapodások jogilag sem voltak értékelhetők. A Ptk. 6:193. § (1), a 6:194. § (2) és a 6:197. § (1) bekezdésének ismertetését követően leszögezte, hogy az alperes által hivatkozott engedményezési szerződések nem feleltek meg az ismertetett törvényi rendelkezéseknek, mivel különböző kötelezettekkel szemben fennálló, pontosan nem meghatározott követelések átruházása történt meg, mégpedig úgy, hogy azokkal szemben szintén különböző jogosultakkal szemben fennálló és pontosan ugyancsak meghatározatlan kötelezettségek elszámolása történt meg a Ptk. 6:49. § szerinti beszámítás, a Ptk. 6:203. § szerinti tartozásátvállalás vagy a Ptk. 6:208. § szerinti szerződésátruházás szabályainak alkalmazása nélkül. Ezért nem találta megállapíthatónak, hogy mely jogosultak-kötelezettek követelései miként oltották ki egymást és az engedményezést követően az engedményes mely kötelezettekkel szemben, mely fennmaradó kötelezettségek érvényesítésére szerzett jogot. Rámutatott arra is: az alperes sem vitatta, hogy az engedményezések ellenértéke nem folyt be az adóshoz, így a kölcsönnyújtásokkal történt vagyonsökkenés nem térült meg, továbbá a cég2 javára a üzletlval szemben állítólagosan fennállt követeléssel kapcsolatban ugyancsak nem történt megtérülés.

[40] A fentiek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem volt figyelemmel a hitelezői érdekekre, az üzleti racionalitás nélkül történt kölcsönnyújtások ténylegesen csökkentették az adós aktív vagyonát, amely vagyonsökkenésből a kereset szerinti összeg nem térült meg. Mindezen okok alapján arra jutott, hogy fennáll az alperes Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti felelőssége.

[41] Az elsőfokú bíróság a felperes kérelmére, az ítélet meghozatalát követően, a 41. sorszámú végzésével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül 13.865.839 forint összegű vagyoni biztosítékot nyújtson a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának letéti számlájára történő befizetés útján. A végzés indokolásában lényegében arra hivatkozott, hogy az ítéletre tekintettel a biztosítéknyújtás indokoltsága nem csak valószínűsített, hanem már bizonyított.

[42] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes támadta fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kérte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 379. § és 240. § (1) bekezdés g) pontja alapján. Másodlagosan a támadott ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan pedig a megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte.

[43] Elsődleges fellebbezési kérelme kapcsán a következőket adta elő:

A fellebbezés keretein belül perorvoslattal kíván élni a felperes igazolási kérelmével és az igazolási kérelemnek helyt adó, 7.G.41.941/2023/28. számú végzéssel szemben. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ugyanis a felperes igazolási kérelmének elbírálása során figyelmen kívül hagyta a jogi képviselővel rendelkező féllel szembeni elvárhatóság mértékét, a jogi képviselőtől elvárható professzionális pervitelt, valamint azt a tényt, hogy a felperes képviseletének ellátására ügyvédi irodát bízott meg. Hivatkozva a Kúria Pf.24.828/2023/2. számú határozatára, a Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.312/2023/2. számú végzésére, a KGD2013. 165. számon és a BH2018. 51. számon közzétett határozatokra, kiemelte: a jelen ügyben lényeges, hogy a felperes ügyvédi iroda részére adott meghatalmazást, a Kúria töretlen, több évtizedes gyakorlata alapján az ügyvédi irodának adott meghatalmazás esetén a képviselő igazolási kérelme csak akkor lehet megalapozott, ha az iroda minden tagja – ügyvédjelölt foglalkoztatása esetén ügyvédjelöltje – és helyettes ügyvédje vonatkozásában valószínűsíti a mulasztás véltenségét (Kúria Pkf.IV.24.816/1999/1.). A felperes jogi képviselőjének előadása szerint 2024. május 3. napján történt egészségügyi problémái 7 hétre visszanyúlóan, 2024. március 7. napjától kezdődtek, az igazolási kérelemhez több orvosi dokumentumot is csatolt. A felperes tehát hetek óta tudatában volt a betegségének, a gyógyszeres kezeléseknél köztudottan akadhatnak mellékhatásai, ezek pedig olyan körülmények, amelyek fokozott követelményeket támasztanak a jogi képviselővel szemben. A megbízott ügyvédi iroda több taggal, alkalmazott ügyvéddel, valamint szerződéses jogviszonyban álló ügyvéddel rendelkezik, érvelése szerint ebből kifolyólag elvárható, hogy amennyiben az eljáró ügyvéd bármilyen akadály miatt – akár saját betegség, akár gyermekének betegsége, vagy más okból – nem tud megjelenni a tárgyaláson, a helyettesítéséről gondoskodnia kell, különös tekintettel arra, hogy a felperes társaság nem az eljáró ügyvédnek, hanem az ügyvédi irodának adott megbízást.

[44] A 2024. május 3. napján tartott tárgyalásra a Fővárosi Törvényszék személyes megjelenés kötelezettségével személyes meghallgatásra idézte az alperest, aki megjelenési kötelezettségének eleget tett. Ezen a napon került volna sor az alperes meghallgatására, amelyet követően a jogi képviselőknél lehetősége lett volna további kérdéseket feltenni. Az igazolási kérelmet követően, 2024. szeptember 18. napján meg lett tartva a perfelvételi tárgyalás, amelyre ismét meg lett idézve az alperes. A személyes meghallgatását követően a felperes jogi képviselője egyetlen kérdést sem tett fel az alperes részére, így álláspontja szerint semmilyen akadálya nem lett volna annak, hogy 2024. május 3. napján a megbízott ügyvédi iroda más tagja, alkalmazott ügyvédje, vagy szerződéses jogviszonyban álló ügyvéd a felperes képviseletében jelen legyen. Véleménye szerint az igazolási kérelemmel a felperes jogi képviselőjeként eljáró ügyvéd csak azt támasztotta alá, hogy egészségügyi problémák miatt a 2024. május 3. napján megtartott tárgyaláson nem tudott megjelenni, azt azonban nem igazolta, hogy a megjelenésben a megbízott ügyvédi iroda más tagjai, alkalmazott ügyvédje szintén akadályozva lett volna. A fentiek alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság az igazolási kérelmet nem mérlegelte teljeskörűen, figyelmen kívül hagyta a kialakult bírói gyakorlatot, így az eljárás megszüntetésének van helye, s mivel az elsőfokú bíróság végzése ellen nem volt helye külön fellebbezésnek, a végzés az eljárást befejező határozat elleni fellebbezésben támadható, tekintettel arra, hogy a kérelmet vissza kellett volna utasítania az elsőfokú bíróságnak.

[45] A másodlagos és harmadlagos fellebbezési kérelméhez kapcsolódóan a következőket adta elő: az elsőfokú bíróság a szakértői véleményt nem teljeskörűen, hiányosan értékelte, az alperes által előadott üzleti modell működésével kapcsolatban pedig ellentmondásba ütközött, valamint nem értékelte az alperes ügyvezetői hatáskörben tett

intézkedéseinél azt, hogy azok nem a hitelezők érdekében történtek, így jogellenesen adott helyt a felperes keresetének. Az elsőfokú eljárásban kirendelt szakértő rámutatott arra, hogy a beruházási fázis fogalma ismert fogalom. A cég pénzügyi helyzete kapcsán az elsőfokú eljárás során – már az alperes ellenkérelmében is – ki lett emelve, hogy 2018-2019 években alapított társaságokról van szó, a cégek pénzügyi működésére általánosan jellemző, hogy az alapítást követő úgynevezett „beruházási időszak” alatt jellemzően magasabb kötelezettségállománnyal működnek. Az adós a 2019. év eleji indulását követően a beruházási időszak során keletkezett kötelezettségállományát eredményesen kezdte ledolgozni, a rövid lejáratú kötelezettségeinek egyenlege a felperes által is rendelkezésre bocsátott mérlegadatok szerint a 2020. évre már több mint 30%-kal csökkent. Szerinte ezért téves az a megállapítás, hogy az üzleti modell működőképessége kétséges volt, a kötelezettségek csökkenése is egyértelműen mutatja ugyanis, hogy az üzleti modell működött.

[46] A szakértői vélemény egyértelműen rámutatott arra, hogy a kellő gondossággal eljáró ügyvezetőnek legkésőbb a 2019. évi beszámoló elfogadásáról szóló határozatot tartalmazó jegyzőkönyv aláírásakor, vagyis 2020. január 31. napjától kellett látnia, hogy az adós nem lesz képes a kötelezettségeit az esedékességig rendezni, a szakértő más időpontot nem jelölt meg, kifejezetten a 2020. január 31. napját rögzítette, amely időponttól kezdődően a felszámolás kezdetéig folyamatosan fennállt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a megállapítása szerint. Az elsőfokú bíróság tehát a szakértői megállapítással ellentétesen jutott egyébként tévesen arra a következtetésre, hogy az adós az alapításától kezdve folyamatosan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Ennek okaként az előadott üzleti modell kétséges működését jelölte meg úgy, hogy teljesen figyelmen kívül hagyta a szakértői véleménynek a szakértő cash-flow szemléletben elkészített elemzését. A működési cash-flow esetében ugyanis a szakértő rámutatott arra, hogy az adós működése a 2019. évben erős pozitív cash-flowt eredményezett, amely 2020-ra szűnt meg, ez pedig a Covid járvány okozta forgalomcsökkenésnek, a működés bizonytalanságának, a szállítói és vevői egyensúlyvesztésnek tudható be. A befektetési cash-flow elemzése során a szakértő megállapította, hogy 2019. évben jelentős beruházások történtek, majd a 2020. évben az adós társaság a Covid hatására a beruházási tevékenységét megszüntette, amely védekező stratégia volt, likviditásmegőrzés céljából. Véleménye szerint mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az üzleti modell működőképessége kétséges volt.

[47] Kifogásolta az ítélet [10] bekezdésében szereplő megállapítást is, amely szerint az alperes ténylegesen nem foglalkozott az adós társaság üzleti ügyeivel, azokat a férje, név1 intézte. Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárásban bemutatott működés szerint (kvázi családi vállalkozás) az alperes kezelte a boltokat, név1 pedig a pénzügyeket és a finanszírozást, az elsőfokú bíróság tehát hibásan mérlegelte az alperes ügyvezetői hatáskörben tett intézkedéseinél azt, hogy azok nem a hitelezők érdekében történtek. E körben utalt a 2024. szeptember 18. napján történt meghallgatására, amelynek során az alperes a befizetéssel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy az adós társaságba egy 6.000.000 forintos kölcsönt tett be, amelyre az üzlet kialakítása miatt volt szükség. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság az alperes nyilatkozatát figyelmen kívül hagyva, egy kontextusából kiragadott mondattal hivatkozik ellentmondásra, amikor azt emeli ki, miszerint az alperesnek olyan előadása is volt, hogy nem tett pénzt ezekbe a cégekbe. Véleménye szerint e kiragadott mondattal összefüggésben vizsgálni kell az előzményeket is, az alperes ugyanis nem kizárólag az adós társaságról nyilatkozott, hanem a cég2, valamint a cég3 nevezetű társaságokról is. Az alperes utóbbi társaságok esetében valóban nem adott kölcsönt, ellentétben az adós társasággal,

amellyel összefüggésben kérdésre válaszolva elmondta, hogy 6.000.000 forint kölcsönt „tett be” az adós társaságba. A 6.000.000 forint kölcsönt az alperes férje, név1 tanú is megerősítette 2025. január 22. napján. Szerinte a családi vállalkozásra tekintettel egyértelmű, hogy név1 tanú tisztában volt a 6.000.000 forint kölcsönrel, tehát az elsőfokú bíróság tévesen, hibásan értékelte az alperes és név1 tanú nyilatkozatát, amikor ítéletének [74] bekezdésében ellentmondást állapított meg. Az alperes nyilatkozatában ugyanis nem volt ellentmondás, a kölcsön tényét maga is elismerte és ezt a férjének nyilatkozata is alátámasztotta. Mindezekkel összefüggésben rámutatott arra, hogy a perben nem a ki nem elégített hitelezői igények összessége érvényesíthető a vezető tisztségviselővel szemben, hanem az az összeg, amely az alperes mulasztása miatt jelenik meg vagyonsökkenésként az adós társaságnál. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében elmulasztotta alátámasztani az adós társaság vagyonsökkenését. A kirendelt szakértőnek a vagyonsökkenés összegezését nem kellett megállapítania, így az elsőfokú bíróságnak a felek előadásai, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kellett volna ezt összegezően meghatároznia.

[48] A vagyonsökkenés és az azt előidéző alperesi magatartás közötti okozati összefüggést is vitatta. E körben a következőket emelte ki: a felperes a hitelezői érdeksérelmet, illetve az elsőfokú bíróság ítéletében is rögzített 13.865.839 forint vagyonsökkenést az adós által nyújtott kölcsönök összegeként jelölte meg, hivatkozva a Fővárosi Törvényszék előtt folyamatban volt érvénytelenítési perre (ügyszám1). A jogerős bírósági meghagyásra tekintettel a felperes álláspontja szerint ítélt dolognak minősül, hogy a kölcsönügyletek ingyenesek és érvénytelenek voltak, ezt a megállapítást az elsőfokú bíróság is megismételte az ítélet [91] bekezdésében. A felperes és az elsőfokú bíróság egy olyan peres eljárásra alapozta a vagyonsökkenést, amelyben az alperes cég2 érdemben nem vehetett részt, a perben védekezésre nem volt lehetősége. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapítását nem alapíthatja egy olyan perre, amelyben érdemi védekezés nem történt, a jogerős bírósági meghagyás önmagában nem alapozhatja meg azt a megállapítást, hogy az alperes magatartása a hitelezők érdekeinek figyelmen kívül hagyására irányult, mert a bírósági meghagyás nem terjed ki a mögöttes felelősségre és nem érinti az ítélt dolog jogerős minőségét.

[49] Az alperes az elsőfokú bíróság 41. sorszámú végzését is támadta fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig a megváltoztatását, a felperes kérelmének elutasítását kérte, a másodfokú eljárás vonatkozásában 240 euró összegű ügyvédi munkadíjat számítva fel azzal, hogy a jogi képviselő alanyi adómentes. Fellebbezésében arra hivatkozott: a felperes nem valószínűsítette, hogy a követelésének későbbi kielégítése veszélyben lenne; vitatta, hogy az adós vezetőjeként, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, és ezzel ok-okozati összefüggésben az adós vagyona a keresetben állított összeggel csökkent, vagy ekkora összeg erejéig a hitelezői követelések kiegyenlítése megghiúsult volna. A szakértő megállapítására, valamint az adós üzleti modelljének álláspontja szerint hibás értelmezésére hivatkozva vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének elsőfokú bíróság által megállapított időpontját.

[50] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte, amely tekintetében a bírósági eljárásban

megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § alapján meghatározott, tételes ügyvédi munkadíjra tartott igényt azzal, hogy jogi képviselője áfa fizetésére köteles. A csatolt költségjegyzékben 18,2 elvégzett munkaóra után számított 888.744 forint + áfa (17,4 óra × 135 EUR × 378,35 Ft) ügyvédi munkadíjat számított fel.

[51] Az elsődleges fellebbezési kérelem kapcsán a Pp. Nagykommentárra és a Kúria Pfv.20474/2022/5. számú határozatával helybenhagyott, a Fővárosi Ítéltábla Pf.20905/2021/5. számú ítéletére hivatkozva – azok lényegi tartalmát ismertetve – kiemelte: a jelen eljárásban a felperes önhibáján kívüli mulasztásának jogkövetkezményét a Fővárosi Törvényszék levonta, a 25. sorszámú végzésében a Pp. 190. § (1) bekezdés b) és a 240. § (1) bekezdés g) pontja alapján az eljárást megszüntette. A felperes a mulasztást követően igazolási kérelmet terjesztett elő, amelyhez hiteles orvosi iratot (leletet, ambuláns lapot, stb.) mellékelte. A Fővárosi Törvényszék a felperes által benyújtott iratokat áttekintette, mérlegelte, majd a 7.G.41.941/2023/28. számú végzésében az igazolási kérelmének helyt adott. Figyelemmel arra, hogy ezt követően a perfelvétel lezárása megtörtént, a per jelen szakaszában már nem szüntethető meg az eljárás a Pp. 240. § (1) bekezdés g) pontjában írtakra figyelemmel.

[52] A másodlagos és harmadlagos fellebbezési kérelem kapcsán a következőket adta elő: az alperes a fellebbezését e körben arra az álláspontjára alapozza, hogy az elsőfokú bíróság a szakértői véleményt nem teljeskörűen, hiányosan értékelte, az alperes által előadott üzleti modell működésével kapcsolatban pedig ellentmondásba ütközött, valamint nem értékelte az alperes ügyvezetői hatáskörben tett intézkedéseinél azt, hogy azok nem a hitelezők érdekében történtek volna, ezek által jogellenesen adott helyt a felperes keresetének. Rámutatott arra, hogy az alperes az e körben előadott állításainak a bizonyítására sem a fellebbezéséhez, sem az eljárásban korábban bizonyítékot nem csatolt. Álláspontja szerint az alperes lényegében a bizonyítékok szabad mérlegelésének és a tényállás szabad megállapításának a törvényben rögzített elvét támadja, vonja kétségbe. E körben az MfvK.IV.10.657/2007/7. és a Kfv.II.39.091/2011/10. számú, valamint a BH2012. 173. I. és a BH2001. 301. számokon közzétett döntésekre hivatkozott, amelyekből idézett. Véleménye szerint a Fővárosi Törvényszék ítélete a törvényi és joggyakorlati kritériumoknak maradéktalanul megfelelt: a tényállás teljes körű tisztázása megtörtént, az elsőfokú bíróság összevetette, értékelte és mérlegelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat és azokból logikus, okszerű következtetést vont le, mérlegelési tevékenységéről pedig az ítélet indokolásában, a Pp. 346. § (5) bekezdésének megfelelően számot adott. Ebből következően az adott ügyben az is megállapítható, hogy az ítélet meghozatalát megelőzően eljárási szabályok megsértése nem történt meg, így az alperes másodlagos és harmadlagos fellebbezési kérelmei ebből az okból is alaptalanok és megalapozatlanok.

[53] Szerinte a jelen ügy megítélése szempontjából teljesen irreleváns, hogy a kezdeti pénzügyi hiányok „természetes” vagy adott esetben „mesterséges” velejárói-e a cégek működésének. A jelen jogvita tárgya az, hogy az alperes az adós ügyvezetése kapcsán a hitelezői érdekek figyelembevételével járt-e el vagy éppenséggel azokat teljes egészében figyelmen kívül hagyta, amikor az általa sem vitatottan (i) anyagi gondokkal küszködő társaság nevében vállalt (ii) további súlyos kötelezettségeket, amelyek kapcsán (iii) biztosítékot nem kért, (iv) behajtása iránt soha nem intézkedett, hanem éppen ellenkezőleg (v) a kölcsön vissza nem fizetését újabb kölcsönökkel „jutalmazta”. Az, hogy a közgazdaságtanban létezik olyan fogalom, hogy „beruházási fázis”, semmiféle mentességet

nem ad az alperesnek a vagyonevönő magatartása következményei alól. Fízetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben a vezető tisztségviselőknél fokozott gondossággal kell eljárnia, függetlenül attól, hogy állítólagos beruházási fázisban van a cég vagy sem.

[54] A Cstv. fízetéseképtelenséggel fenyegető helyzetre, fízetéseképtelen helyzetre vonatkozó rendelkezései nem disztinolválnak a társaságok „életkora” szerint. Meghatározott feltételek (amelyek között nincs „életkori megkötés”) bekövetkezte esetén megállapíthatók, a jogkövetkezmények pedig alkalmazandók. Az adós társaság felszámolás alá került, az üzleti modell tehát nem volt sikeres, ellenben – véleménye szerint - csalárd volt. A körbeszámlázásos „modellben” részt vevő cégek és társaságok közül kettő felszámolás, egy pedig kényszertörölés alá került.

[55] A szakértői vélemény egyértelműen rámutatott arra, hogy a kellő gondossággal eljáró ügyvezetőnek legkésőbb a 2019. évi beszámoló elfogadásáról szóló határozatot tartalmazó jegyzőkönyv aláírásakor, 2020. január 31. napjától látnia kellett, hogy az adós társaság nem lesz képes fennálló kötelezettségeit az esedékességig kielégíteni. A szakértői vélemény más időpontot nem jelölt meg, abban kifejezetten a 2020. január 31. napja lett rögzítve, ettől az időponttól kezdődően a felszámolás kezdetéig az adósnál folyamatosan fennállt a fízetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a szakértő megállapítása szerint. Az alperes szerint a szakértői megállapításokkal ellentétben az elsőfokú bíróság az ítéletének [82] bekezdésében tévesen jutott arra a megállapításra, hogy az adós társaság az alapításától kezdve folyamatosan fízetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Az elsőfokú bíróság ennek okaként az előadott üzleti modell kétséges működését jelölte meg. Az üzleti modell az elsőfokú bíróság szerint azért kétséges, mert az adós társaság, a cég2 és a cég3 között dokumentálatlan pénz és árumozgások történtek, valamint a bíróság szerint nem világos, hogy az adós milyen eszközbeszerzéseket végzett. A szakértő a szakvéleménye 10. oldal 4. pont 2. bekezdésében a felperes érvelését és a Kúria iránymutatását megerősítve megállapította továbbá, hogy „A bírói gyakorlat szerint ez (a fízetéseképtelenséggel fenyegető helyzet) megállapítható, ha a társaság pénzeszközei és viszonylag könnyen pénzzé tehető eszközei, pl. árukészlet nem nyújtanak fedezetet a rövid lejáratú kötelezettségeire.” A Kúria Gfv.30458/2017/5. számú precedensértékű határozatában is értelmezett BH2014.188. számú döntés értelmében téves a fízetéseképtelenséggel fenyegető helyzet és a fízetéseképtelenség állapotának egymással való azonosítása, összemosása. A határozat értelmében a fízetéseképtelenséggel fenyegető helyzet - a Kúria joggyakorlat elemző csoportjának az alperes által hivatkozott összefoglalása szerint is - "akkor következik be, amikor az adós tartozásait likvid vagyron hiányában nem képes kifizetni (objektív feltétel) és erről a vezető tisztségviselő tudomást szerzett, vagy gondos eljárás esetén tudomást kellett volna szereznie (szubjektív feltétel)”. A Fővárosi Törvényszéknek tehát nem egy, az alperes által kiragadott állítást kellett értékelnie, hanem a fentieket együttesen. Ez alapján megállapíthatóvá vált, hogy az adós forgóeszközeinek összegét alapításától kezdődően folyamatosan meghaladták a rövid lejáratú kötelezettségei, azaz az adós fízetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt az alapításától kezdődően a működésének teljes időtartama alatt, így a jelen perrel kifogásolt kölcsönök nyújtásának ideje alatt is. A fízetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a szakértő által sem vitatottan már a 2019. évi beszámoló elfogadásáról szóló határozatot tartalmazó jegyzőkönyv 2020. január 31. napi aláírását megelőzően is fennállt, hiszen e dátum a szakértő szerint a legkésőbbi időpontként lett megjelölve (a Kúria fent hivatkozott értelmezésében „objektív feltétel”, hogy beszámolót aláíró alperes ekkor már tudott a fízetéseképtelenséggel fenyegető helyzetről) és a szakértő megállapította azt is, hogy az adós fízetéseképtelenséggel fenyegető

helyzete mindhárom általa vizsgált időszakban, így 2019-ben is fennállt (a Kúria fent hivatkozott értelmezésében „szubjektív feltétel”, hogy az alperesnek gondos eljárás esetén tudomást kellett volna szereznie a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetről). A Fővárosi Törvényszék pedig a Kúria iránymutatásával összhangban pontosan ezt rögzítette az ítéletében. A szakértő az időpont megjelölését ráadásul egy kellő gondossággal eljáró ügyvezető eljárásmodja alapján határozta meg. Az alperes a perben bemutatottak alapján soha nem volt kellő gondossággal eljáró ügyvezető, mulasztásaira a mentesülése szempontjából nyilvánvalóan nem hivatkozhat. A fentiek tükrében kiegészítésképpen megjegyezte, hogy „a bírói gyakorlat szerint a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet megállapítható, ha a társaság pénzeszközei és viszonylag könnyen pénzzé tehető eszközei, (pl. árukészlet) nem nyújtanak fedezetet a rövid lejáratú kötelezettségeire. A szakértői példával kapcsolatban rámutatott arra is, hogy az alperes saját maga által hirdetett „üzleti modell” többek között azon alapult, hogy a bizományi rendszernek köszönhetően még azok az árukészletek sem voltak a tulajdonában, amelyekből a hitelezői követelések minimálisan fedezhetők lettek volna. Szerinte az alperes szándékosan olyan jogi és pénzügyi helyzetet alakított ki, amelyben soha semmilyen fedezete nem volt egyetlen követelésnek sem, sem a kapcsolt vállalkozásaival, sem a harmadik személy hitelezőkkel szemben semmit nem tudott felmutatni. Fontosnak tartotta végül kiemelni, hogy az az üzleti modell, amely a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetet okozta (ugyanazon pénzügyi helyzetet helyezték át egyik cégből a másikba, nem lettek tulajdonosai a megvett áruknak, fedezet nélkül adtak kölcsönt más cégeknek, nem kérték vissza a kintlévőséget, stb.) az alperes saját állítása szerint is a tudatos építkezési modelljük volt és az adós cég alapításától kezdve ezt használták.

[56] A fentieket összegezve leszögezte: a Fővárosi Törvényszék nem hagyta figyelmen kívül a szakvéleményt, hanem éppen ellenkezőleg, azt a Pp. bizonyítékok szabad mérlegelésének és a tényállás szabad megállapításának elvéről szóló 279. § rendelkezéseinek megfelelően, az összes releváns körülmény összevetése alapján, a hivatkozott bírósági gyakorlat szerint értékelte. A szakértő érdemi megállapítása ezzel kapcsolatban egyértelmű: az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzete mindhárom általa vizsgált időszakban, így 2019-ben, 2020-ban és 2021. július 4. napján is fennállt. Az, hogy az alperes az adós összetett pénzügyi és jogi működéséből kiemel egyetlen körülményt (cash flow kérdés), a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzeten érdemben nem változtat. E körben kiemelte: az adós forgóeszközeinek összegét az alapításától kezdődően folyamatosan meghaladták a rövid lejáratú kötelezettségei, azaz az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben volt az alapításától kezdődően a működésének teljes időtartama alatt, így a jelen perrel kifogásolt kölcsönök nyújtásának ideje alatt is.

[57] A vagyonsökkenés és az állított magatartáshoz fűződő okozati összefüggés kapcsán a következőket emelte ki: az alperes felelősségének teljes tudatában, alapos mérlegelés után úgy döntött, hogy gazdasági tanácsadóként névlet választja, akinek üzleti tevékenységét, jogszabálykövetési hajlandóságát a felperes a 2025. február hó 7. napján kelt beadványában bemutatott cégek felszámolásai/kényszertörölései mindennél jobban érzékeltetik. Az ügyvezető maga választotta ki a tanácsadóit, maga döntött akként, hogy kinek a tanácsaira hallgat az ügyvezetés során és milyen tanácsok alapján folyósít jogszerűtlenül, fedezetlen kölcsönöket. Az alperes a felelősségét e körben másra nem háríthatja át, a szerződéseket ő kötötte meg, olyan kölcsönt nyújtott, amely az adós aktív vagyonát (pénzeszközeit) csökkentette, ezzel a hitelezők kielégítésére fordítható adósi vagyont elvonta, a kölcsönöket nem biztosított módon adta olyan cégnek, amely maga is komoly pénzügyi nehézségekkel küzdött és amely perbeli kölcsönszerződések

érvénytelensége jogerősen megállapított. Mindemellett hangsúlyozta, hogy a vezető tisztségviselő felelőssége nem kerülhető meg azzal, hogy a tényleges irányítást „átengedi” másnak és magát egyszerűbb képességekkel rendelkezőként beállítva később arra hivatkozik, hogy „ő csak névleg volt ügyvezető”.

[58] Felhívta a figyelmet a BDT.2025.4989 számú döntésre, amely alapján a felróhatóság megállapítását önmagában már az is megalapozza, ha az adós irányítását, valamint az ebből eredő kötelezettségek teljesítését önként és tudatosan másra hagyja, továbbá tevékenyen részt vesz abban is, hogy ez a személy a társaság ügyeiben – jogellenesen – intézkedni tudjon. Az alperes, illetve névli tanú tehát nemhogy nem tudta bizonyítani az állításait, amelyek szerint a kölcsönként megjelölt összegek folyamatosan csökkentek, végül éppen olyan okiratokat csatolt az alperes, amelyekből az derült ki, hogy pontosan az adós társaságnak áll fenn az alperessel, alperesével szemben követelése; az alperes tehát mindösszesen egy 550.000 forint összegű kölcsön nyújtását tudta bizonyítani az adós irányába, míg a másik oldalon a csatolt bizonylatok szerint az adós társaságnak 2.973.105 forint követelése maradt fenn az alperessel szemben.

[59] A Fővárosi Törvényszék tehát teljes egészében, kontextusában értelmezte az alperesi nyilatkozatot, és az alperes ezzel ellentétes, ezt utóbb kimagyarázni kívánó nyilatkozata – a fentiekben röviden összefoglalt bizonyítás eredményeként – bizonyítottan valótlan volt. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a bíróság az alperes részére a jegyzőkönyvezés során a nyilatkozatát felolvasta, az alperes annak pontosítását, módosítását nem kérte, nyilatkozata az elhangzottaknak megfelelően került jegyzőkönyvbe.

[60] A felperes álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék ítélete teljeskörűen alátámasztott, a kölcsönök érvénytelensége jogerős bírósági meghagyásban megállapított, a jogerős bírósági meghagyás ítélet hatállyal rendelkezik, ahhoz értelemszerűen kapcsolódik az ítélt dolog joghatása is. A Fővárosi Törvényszék a „jelen perben történő megállapítását nem egy olyan perre alapítja, amelyben érdemi védekezés nem történt”, hanem a fentiekben is körülírt és az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtett világos bizonyítékokra, tényekre és jogszabályokra. Az alperes saját előadásai alapján a kölcsönök behajtásáról egyáltalában nem gondoskodott, leegyszerűsítve pedig elmondható, hogyha valaki a vagyona terhére meghatározott összegeket másnak kölcsönad, majd azok behajtása, érvényesítése iránt soha nem gondoskodik, akkor annak vagyona a kölcsönadott és behajtani elmulasztott, soha vissza nem fizetett összegekkel csökken.

[61] Az elsőfokú bíróság 41. sorszámú végzése helybenhagyását kérte az alperes fellebbezésére tett észrevételében, amelyben lényegében, összefoglalva a fenti érvelése szerepelt, másodfokú perköltségként 4,8 munkaóra figyelemmel 248.741 forint + áfa (4,8 óra × 135 euró × 383,86 forint) ügyvédi munkadíjat számított fel.

[62] Az alperes a felperes fellebbezési ellenkérelmére észrevételt tett, amelyben előadta: a felperes igazolási kérelme tárgyában született 7.G.41.941/2023/28. számú végzés esetében indokolt annak hatályon kívül helyezése; a likviditási nehézség nem azonos a fizetéseképtelenséggel, az alperes a döntéseit az észszerűség határán belül hajtotta végre, a biztosíték hiánya önmagában nem jogellenes, a követeléskezelés módja pedig üzleti döntés

kérdése; a fokozott gondosság követelménye nem jelenti a kockázatvállalás teljes kizártságát. Ismét bemutatta az adós által követetett üzleti modellt, amit azzal zárt, hogy az adós fizetéseképtelenségét nem az üzletmenet körében nyújtott kölcsönök, hanem a felperesnek a koronavírus járvány idején tanúsított rosszhiszemű és kompromisszumképtelen magatartása idézte elő. E körben hivatkozott a Ptk. 1:4. § (2) bekezdésére. Véleménye szerint az adós ügyeiben történő döntéshozatal körülményei, valamint az egyes feladatok gyakorlati megosztása a felróhatóság megítélése során releváns tényező. Fenntartotta, hogy a jogerős bírósági meghagyás esetén nincs teljes körű bizonyítási eljárás, ezért abból a jelen perben a vizsgált felelősségi elemek nem vezethetők le.

[63] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság 7.G.41.404/2024/41. számú végzése elleni fellebbezés alapján 12.Gpkf.44.420/2025. ügyszámon indult eljárást a 3. sorszámú végzésével felfüggesztette, majd annak az 5. sorszámú végzése szerinti mellőzését követően 12.Gpkf.43.426/2026. ügyszámon indult eljárást a 2. sorszámú végzésével egyesítette a jelen másodfokú ügönhöz.

[64] A Fővárosi Ítéltábla a tényállást azzal egészíti ki, hogy a felperes a 2023. augusztus 23. napján benyújtott keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint a cég1 (Cg.cégjegyzékszám1) adós ügyvezetője vezetői feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona 13.865.839 forinttal csökkent.

[65] A cég1 adós felszámolását a bíróság a 2023. július 19. napján kelt, száml.ügyszám2. számú végzésével fejezte be, a végzés 2023. augusztus 29. napján emelkedett jogerőre.

[66] A fellebbezés az alábbiak miatt részben alapos.

[67] Az ítéltábla mindenekelőtt az alperes elsődleges fellebbezési kérelmét vizsgálta meg, amelyet a következők miatt talált alaptalannak:

[68] A Pp. 154. § (2) bekezdése szerint az igazolási kérelemnek, valamint az eljárás folytatása, illetve a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelemnek helyt adó határozat az eljárást befejező határozat elleni fellebbezésben támadható meg, ha az igazolási kérelmet vissza kellett volna utasítani.

[69] A Pp. 153. § (2) bekezdése szerint az igazolási kérelmet a bíróság visszautasítja, ha [a)] az igazolást e törvény kizárja, [b)] az igazolási kérelmet elkésztetten terjesztik elő, vagy [c)] az igazolást kérő – határidő elmulasztása esetén – az elmulasztott cselekményt a kérelem előterjesztésével együtt nem pótolja.

[70] Az adott ügyben a felperes a 2024. május 3-ai perfelvételi tárgyalás elmulasztása miatt élt igazolási kérelemmel, amelyet 2024. május 17. napján nyújtott be, az elsőfokú bíróság a 28. sorszámú végzésével az igazolási kérelemnek helyt adott. A perfelvételi tárgyalás elmulasztása miatti igazolás lehetőségét a törvény nem zárja ki, a felperes a kérelmet az elmulasztott határnaptól számított 15 napon belül benyújtotta [Pp. 151. § (1) bekezdés], így nem volt helye az igazolási kérelem visszautasításának, ezért az alperes a Pp. 154. § (2) bekezdése alapján nem élhet fellebbezéssel az elsőfokú bíróság 28. sorszámú végzésével szemben, az eljárás megszüntetésére irányuló elsődleges fellebbezési kérelme emiatt alaptalan.

[71] Az alperes másodlagos fellebbezését is alaptalannak találta az ítéltábla, figyelemmel arra, hogy az alperes e körben az ügy érdemére kiható, lényes eljárási szabálysértést nem jelölt meg a fellebbezésében és ilyet az ítéltábla sem észlelt a felülbírálat során (Pp. 381. §).

[72] A harmadlagos fellebbezési kérelem viszont részben alaposnak bizonyult a következők miatt:

[73] A felperes keresetlevelében azt állította, hogy az adós az alapításától kezdve fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mivel (1) forgóeszközeinek értékét az alapításától kezdődően folyamatosan meghaladták a rövid lejáratú kötelezettségei; (2) az adós pénzeszközzel a működési ideje alatt alig rendelkezett; (3) saját tőkéje az alapításától kezdve negatív volt; (4) árbevétele a 2020. évről a 2021. évre drasztikusan csökkent, a felszámolás elrendelésének idejére üzleti tevékenységét teljesen megszüntette; (5) ingatlan és jármű tulajdonnal nem rendelkezett, 8.057.000 forint nyilvántartási értékű tárgyi eszköze a bérelt ingatlanon végzett, forgalmi értéket nem képviselő beruházás volt; (6) a felperes irányában fennálló bérleti díjfizetési kötelezettségének 2020. szeptemberétől kezdődően nem tett eleget.

[74] A felperes a 2023. december 12. napján kelt beadványában [11. b) pont] igazságügyi könyvszakértő kirendelését indítványozta annak megállapítására, hogy az adós a kölcsönök nyújtása idején (2019. szeptember 30., 2020. december 31., 2021. április 30.) fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Ezt a bizonyítási indítványát a 2024. november 20. napján megtartott perfelvételi tárgyaláson elvégzett anyagi pervezetésre tekintettel, továbbra is fenntartotta.

[75] Az elsőfokú bíróság a 16. sorszámú végzésével név2 könyvszakértőt rendelte ki a perben többek között azoknak a kérdésnek a megválaszolására, hogy (1) az adós pénzügyi folyamatai, bevételei, eredményei, rövid lejáratú kötelezettségei és forgóeszköz állománya alapján mikor kellett egy kellő gondossággal eljáró ügyvezetőnek előre látnia, hogy az adós nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szembeni követeléseket; (2) ettől az időponttól folyamatosan fennállt-e a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet; (3) ha nem, mettől meddig nem állt fenn és milyen tények alapján.

[76] A szakértő a fenti kérdésekre az elsőfokú ítéletben ismertetett válaszokat adta.

[77] Az elsőfokú bíróság a szakvéleményt a 30. sorszámú, szakértői díjat megállapító végzésével együtt küldte meg a feleknek.

[78] A felperes a 36. sorszámú beadványában észrevételt tett a szakértői véleményre, amelyben a következőket fejtette ki:

[79] A szakértő megállapítása – amely szerint a bírói gyakorlatnak megfelelően a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor állapítható meg, ha a társaság pénzeszközei és viszonylag könnyen pénzzé tehető eszközei nem nyújtanak fedezetet a rövid lejáratú kötelezettségekre – arra enged következtetni, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a szakértő által sem vitatottan már a 2019. évi beszámoló elfogadásáról szóló határozatot tartalmazó jegyzőkönyv aláírását (2019. január 31.) megelőzően is fennállt, hiszen ezt a dátumot a legkésőbbi időpontként jelölte meg a szakértő, továbbá megállapította azt is, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete mindhárom általa vizsgált időpontban (2019., 2020., 2021.) fennállt. A felperes rámutatott arra is, hogy (1) a szakértő egy kellő gondossággal eljáró vezető esetére nézve határozta meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját, az alperes azonban nem ilyen ügyvezető volt, figyelemmel a hosszú lejáratú kölcsönökre, amelyeket a szakértő a kritikus helyzet bekövetkezésének lehetséges okaként jelölt meg; (2) a szakértő a „beruházási szakaszra” nézve rögzítette, hogy ebben az időszakban is kiemelt figyelmet kell fordítani arra, hogy a beruházás értéke ne eméssze fel a társaság likvid eszközeit; (3) a szakértő az alperes felelősségét a felperes által megjelölt összegben azonosította a szakvélemény VI. megállapítások című fejezete 4. pontjában és a VII. összefoglalás című fejezet 6. pontjában is.

[80] Az ítéltábla mindenekelőtt leszögezi: a szakértő az elsőfokú bíróságnak a fenti (1) pontban ismertetett kérdésére egyértelmű választ adott a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjára nézve, amelyet konkrétan 2019. január 31. napján határozott meg. Ehhez a dátumhoz valóban hozzáfűzte a „legkésőbb” szót, ez azonban – figyelembevétel a feltett kérdést, amelyre az így megfogalmazott szakértői válasz született, továbbá azt is, hogy a szakértő a kellő gondosságot nem az egyéb vezetői magatartásra, hanem a kritikus helyzet bekövetkezésének felismerésére vonatkoztatta – kizárólag úgy érthető, hogy a szakértő teljes bizonyossággal csak a 2019. január 31. napját látta megállapíthatónak.

[81] Az elsőfokú bíróság a szakértő fenti megállapításától eltérő (annál korábbi) időpontban határozta meg a kritikus helyzet bekövetkezésének időpontját, amit – anélkül, hogy előírta volna a szakértő számára annak megválaszolását, hogy működőképes volt-e az alperes által vázolt üzleti modell – azzal magyarázott, hogy az alperes által előadott üzleti modell eleve kétséges volt. Az álláspontját ezáltal egyrészt olyan okfejtésre építette, amelynek megítélése nem a bíróság kompetenciájába tartozik, mert nem jog-, hanem szakkérdést képez, másrészt e körben olyan ténymegállapítást tett, amelyre a felperes sem a keresetlevelében, sem az egyéb beadványaiban nem hivatkozott, továbbá a szakvélemény sem tartalmazott.

[82] Az elsőfokú bíróság fenti álláspontja egyébként nem csupán nem vezethető le a szakvéleményből, hanem egyenesen eltér a szakértő vonatkozó megállapításától, a szakértő ugyanis az adós működési, befektetési és finanszírozási cash-flow elemzését is elkészítette, ennek keretében pedig a működési cash flow-t érintően azt állapította meg a 2019., vagyis az adós alapítási évére nézve, hogy az adós működése stabil és nyereséges volt.

[83] Az ítéltábla aláhúzza: a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése a perben lefolytatott szakértői bizonyítás nélkül a felperes által csatolt adósi mérlegek alapján, a hivatkozott bírói gyakorlatnak megfelelően, legkorábban 2019. december 31. napjára lenne tehető, figyelemmel arra, hogy az adós 2019. évre vonatkozó, általános üzleti évet záró, egyszerűsített éves beszámolója szerint a forgóeszközök értékét (26.443.000 forint) meghaladta a rövid lejáratú kötelezettségek értéke (44.361.000 forint). E mérleg 2019. december 31. napjára vetítve határozta meg az adós adott gazdasági évre vonatkozó adatait, vagyis azt mutatja, hogy az adós 2019. december 31. napján az abban kimutatott, adott nyilvántartási értékben meghatározott forgóeszköz vagyonnal, illetve azzal szemben milyen rövid lejáratú tartozást képező kötelezettségekkel rendelkezett.

[84] A szakértői bizonyításra azért volt szükség, mert a felperes 2019. december 31. napjánál előbbi időpontra nézve állította, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, aminek megállapítására a fentiek szerint a 2019. évi mérleg nem alkalmas, a szakértői bizonyítás pedig nem igazolta be.

[85] A fentiekben túlmenően az ítéltábla kiemeli, hogy a felperes a szakértői véleményre tett nyilatkozatában és a fellebbezésre tett észrevételében is alaptalanul hangoztatta, hogy a szakértő azt állapította volna meg, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet mindhárom vizsgált évre vonatkozóan fennállt. A szakvélemény ugyanis a végén csupán azt rögzítette, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzethez mindhárom vizsgált időszakban (2019., 2020., 2021.) jelentősen hozzájárult az évről évre folyamatosan növekvő, be nem hajtott követelés. A szakértő nem állapította meg az alperes felelősségének mértékét sem, ilyet nem is tehetett volna, hiszen ez a bíróság által megítélendő jogkérdés.

[86] A fentieket összegezve: az elsőfokú bíróság helytelenül járt el, amikor a szakértői véleménytől eltérően, annál előbbi dátumra nézve állapította meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját, ami 2019. december 31. napjánál korábbra még a csatolt mérlegek alapján sem volna tehető.

[87] Ennek pedig az ügyben az a jelentősége, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján az alperes felelőssége nem terjed ki az adós által a cég2 számára elsőként nyújtott, 6.000.000 forint kölcsönre, mert az erre vonatkozó szerződés megkötésének (2019. július 1.) és a tényleges kifizetésnek az időpontja (2029. július 7.) is a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet szakértő által megállapított bekövetkezését (de még 2019. december 31-i mérlegfordulót is) megelőző időpontra esik.

[88] Az alperes felelősségét megalapozó egyéb kölcsönök (engedményezések) esetében az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett érvekkel, amelyekhez az alperes fellebbezésére figyelemmel a következőket fűzi hozzá:

[89] Az alperes nem vitatta a perben, hogy az adós a 2020. december 31. és 2021. április 30. közötti időszakban összesen 12.521.979 forintot jutatott a cég2 részére kölcsön és engedményezés címén, amelyből csak 4.656.140 forint térült meg, ezáltal az adós vagyona tényszerűen 7.865.839 forinttal csökkent, az alperes tehát e vonatkozásban alaptalanul állította a fellebbezésében, hogy a vagyonsökkenés mértéke nem igazolt a perben. Az elsőfokú bíróságnak e körben helyes volt az okfejtése a Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pontjára tett utalással, ebben a vonatkozásban kizárólag az adós aktív vagyona vizsgálható {[92] - [95] pontok}.

[90] Az alperes felróható magatartása kapcsán a következőket emeli ki az ítéltábla: A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szereplő tényállásból következően a vezetőnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben a hitelezői igények figyelembevételével kell eljárnia (ez az elvárható magatartás, amely ezzel ellentétes, felróható és a vezető felelősségét megalapozza az azzal okozati összefüggésben álló vagyonsökkenésért). A 2020. december 31. napján és azt követően nyújtott kölcsönök indokoltsága nem magyarázható kizárólag az alperes által vázolt működési mechanizmussal, a kritikus helyzet bekövetkezését követően ugyanis a vezetőnek nem csupán az adós tevékenységéhez kapcsolódó egyéb társaságok működésének biztosítását, hanem az adós hitelezőinek az érdekét, vagyis a követelésük megtérülésének lehetőségét is figyelembe kell vennie. Erre vonatkozóan azonban az alperes semmilyen tényelőadást nem tett. Az „engedményezés” címén jutatott összegek kapcsán az ítéltábla arra is rámutat, hogy a rendelkezésre álló szerződések a tartalmuk szerint nem támasztották alá, hogy az adós 2021. április 30. napján valóban ilyen címen jutatott pénzeszközt a cég2nek, ez pedig (a pénzzuttatás jogcíme egyértelmű megállapíthatóságának hiánya) már önmagában sérti a hitelezői érdekeket.

[91] A fentiek alapján, a vezető felróható magatartása szempontjából nincs jelentősége a Fővárosi Törvényszék által ügyszám. ügyszámon kibocsátott és jogerőre emelkedett bírósági meghagyásnak. Az elsőfokú ítélet [96] - [98] pontjaiban írtak szerint az elsőfokú bíróság sem emiatt tekintette az alperes kölcsönök nyújtásával kapcsolatos magatartását a hitelezők érdekeivel ellentétesnek, ezért az alperes fellebbezésében szereplő azon érvelésnek nincs jelentősége, amely szerint a ügyszám1 ügyszámon indult eljárásban az alperes cég2 nem vett részt, így abban nem védekezhett.

[92] Mindezek alapján az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően megállapítható 7.865.839 forint adósi vagyonsökkenés miatt, annak erejéig felel a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült hitelezői követelések kifizetéséért [Cstv. 33/A. § (11) bekezdés].

[93] A vagyoni biztosíték nyújtására kötelező végzés az ítéleti döntéshez viszonyítva lett helytálló, ezért annak felülbírálata az ítélet elleni fellebbezés eredményességéhez igazodik.

[94] Az előzőekben kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, valamint a vagyoni biztosíték nyújtására kötelező végzését a rendelkező részben írtak szerint, a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben egyaránt megváltoztatta.

[95] A fellebbezések részben eredményre vezettek, a fellebbező alperes azonban ennek ellenére az ítélet elleni fellebbezése tekintetében, a másodfokú eljárásban nem lett pernyertes, mert a jelen, megállapításra irányuló, meghatározatlan pertárgyértékű perben az ítéltábla az alperes felelősségének megállapításán nem változtatott. Ezért a másodfokú eljárásban az ítélet elleni fellebbezése kapcsán felmerült költségeit a fellebbező alperes maga viseli a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján, továbbá a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében köteles a felperes ítéltábla előtti jogi képviselőjével felmerült költségeit megtéríteni.

[96] A felek javára megítélt ügyvédi munkadíj összegének meghatározása az ítélet elleni fellebbezés vonatkozásában a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontján alapszik, a felperes esetében azt is figyelembe véve, hogy az alperes nem kérte annak mérséklését [4. § (1) bekezdés]. A felperes munkadíját az ítéltábla 135 EUR x 17,4 munkaóra alapulvételével, az MNB által 2025. április 22. napjára vonatkozóan közzétett euró középárfolyammal (364,13) számolva határozta meg, ami nettó összegben 855.341 forintot tesz ki.

[97] Az elsőfokú bíróság 41. sorszámú végzésével szembeni fellebbezés tekintetében a Pp. 83. § (2) bekezdését alkalmazta az ítéltábla, mivel a kérelem határozott összegben fennálló biztosíték nyújtására történő kötelezésre irányult. Ebben az esetben a felperes 57%-ban lett pernyertes, ennek alapján pedig 4,8 munkaórára, a fenti számítást követve, a nyertessége arányában nettó 134.495 forint ügyvédi munkadíj illeti. Ezzel szemben az alperesnek a felszámított 240 EUR ügyvédi munkadíjból, azonos árfolyammal számolva, a 43% arányú nyertességéhez igazodóan nettó 37.578 forint ügyvédi munkadíj jár.

[98] Mindezen ügyvédi munkadíjakat egybevetve és szembeállítva a felperes javára nettó 952.258 forint jelentkezik, amely 27% általános forgalmi adóval növelten 1.209.368 forint.

[99] A jelen perben a feleket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének v) pontja értelmében tárgyi illetékfeljegyzési jog illette meg. Az alperes ennek ellenére az ítélet elleni jogorvoslati kérelméhez 48.000 forint fellebbezési illetéket megfizetett, így az elsőfokú ítélet elleni fellebbezés kapcsán az ítéltáblának a Pp. 101. § (1) bekezdése alapján a meg nem fizetett másodfokú eljárási illeték megfizetéséről nem kellett döntést hoznia.

[100] Az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja, 47. § (1) bekezdése alapján a 41. sorszámú végzés elleni fellebbezés illetéke 18.000 forint. Mivel az alperes a fenti végzéssel kapcsolatos fellebbezése benyújtásakor 7.000 forint másodfokú eljárási illetéket fizetett meg, a Pp. 101. §

(1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla a feleket a nyertességük arányában további összesen 11.000 forint illeték megfizetésére a 2023. január 1. napján hatályba lépett, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által megelőlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet módosításáról szóló 26/2022. (XII. 6.) IM rendeletben meghatározott módon [Itv. 78. § (4) bekezdés, 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés]. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Budapest, 2026. április 22.

Dr. Rápolti Barbara s. k.

a tanács elnöke

Dr. Mizerák Judit s. k.

előadó bíró

Dr. Pesti Zsuzsanna s. k.

bíró